

HOROR

FLINT MAXWELL

TEMNÁ ZIMA

DOKÁŽETE PŘEŽÍT SMRTÍCÍ CHLAD?

TEMNÁ ZIMA

Copyright © 2020 by Flint Maxwell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2957-9 (pdf)

FLINT
MAXWELL

TEMNÁ ZIMA

F**B****S**

*Pro mého kocoura Kevina.
Chybiš mi, kamaráde.*

A najednou se ocitli v ohromném jeskynním prostoru s černým, pradávným jezírkem. Na protějším břehu zdvihlo jakési zvíře hlavu od tůně přehrazené vápencovým valem a od tlamy mu odkapávala voda; do světla hledělo naprosto bílýma, nevidoucíma očima – připomínaly pavoučí vejíčka.

CORMAC MCCARTHY, *CESTA*
překlad Jiří Hrubý



KREV



Ve sněhu byly stopy krve.

Stál jsem asi dvacet metrů od parkoviště vedle malého obchůdku s potravinami a snažil se zaostřit ve slabém slunečním svitu, jenž protínal mraky. Srdce mi prudce bušilo a navzdory okolnímu chladu jsem cítil, jak se mi po zádech řine pot.

Příčina tohoto náhlého přívalu adrenalinu ležela přímo přede mnou.

Při vstupu do obchodu se válelo asi půl tuctu těl, jejichž krev ostře kontrastovala s bělostí sněhu. Možná jich tam bylo víc, pohřbených někde hlouběji.

Hlavou mi proběhlo, že bych se měl otočit a utíkat odsud. Na to jsem však zašel příliš daleko.

Nedokázal jsem si představit, co je mohlo zabít. Že by ty příšery, jež vycházejí z temnoty? Nebo někdo, koho připravily o rozum, přesně jako Eda Harka?

Jedna věc mi byla jasná: jde o vraždu... když někdo umrzne, obvykle při tom nekrvácí.



O obchodě U Pennywise mi řekla Helga, s níž jsme trávilí posledních několik týdnů – pro naši čtveřici to byly nejlepší dny od chvíle, co se spustila ta vánice.

O krok jsem se přiblížil k hromadě těl. Na nohou jsem měl sněžnice, které Helga vyhrabala ze skříně svého zesnulého manžela. Když ještě Calvin Thompson žil, byli častými návštěvníky místního lyžařského střediska Avery's Mills, a tak Helga našla několik párů sněžnic, z nichž se dva ukázaly jako použitelné. Vypadaly jako veliké proutené tenisové rakety. Když jsem si je poprvé nazul a vyšel v nich ven, ohromilo mě, jak moc usnadňují pohyb ve sněhu. Místo abych se do něj bořil až po pás, propadl jsem se vždy jen o pár centimetrů. Nepostupoval jsem však tak rychle, jak bych si představoval, protože jsem si musel neustále dávat pozor, abych dostatečně zvedal nohy. Jinak bych spadl do sněhu, což už se mi párkrát povedlo. Pěkně mě to štvalo, protože jsem si u toho málem vyvrtnul kotník.

V kapse krátkých džínů jsem měl malou pistoli – neptejte se jakou. Vystačil jsem si s vědomím, že když stisknu spoušť, pistole vystřelí. V rukou jsem třímал lyžařské hůlky, jež mi usnadňovaly pohyb touto zmrzlou pustinou. I hůlky kdysi patřily Calvinu Thompsonovi.

Ačkoli slunce nepřinášelo žádné teplo, důležité bylo, že svítí. Zjistili jsme totiž, že ty stíny – nebo *přízraky* – světlu zrovna neholdují. Pořád jsme ještě nevěděli, co jsou ty přišery zač. Pojem *přízraky* mi v hlavě vytanul

před několika dny, a když jsem ho párkrát použil během našich rozhovorů, postupně se uchytil.

Ve slovníku se píše, že *přízrak* je „duch či jemu podobný obraz člověka, obvykle spatřovaný před jeho smrtí – nebo krátce po smrti“. Jestli tohle není přesný popis toho, co na nás číhá tam venku, pak už nevím.

Byl jsem tam sám. Nikdo z ostatních neměl ani tušení, že jsem opustil bezpečí Helžina domu. Šílené? Ano. Ale taky nezbytné.

Víte, asi před týdnem a jistou změnou jsem umýval nádobí po večeři, sestávající z balených těstovin a croissantů, když ke mně přistoupila Helga. Ostatní si nás nevšíмали. Stone právě v jídelně vyprávěl vtipnou historku o tom, jak spolu s Jonasem minulé léto hráli golf. Krátkou chodbou vedoucí do kuchyně se nesl smích Mikeyho a Eleanor.

Trubky byly pochopitelně zmrzlé, ale my naštěstí vodu nepotřebovali. Měli jsme velkou zásobu balené, pár džbánek a konvici s filtrem. Kdyby nám došla voda, stačí nabrat do kbelíku sněh, rozpustit ho a uložit do lednice na pití, koupání a mytí nádobí. Jistě, žádná sláva, ale fungovalo to. Byl bych radši, kdyby trubky nezmrzly, protože za těchto značně omezených apokalyptických podmínek jsme se koupali tak jednou za tři dny a umýt se houbou nám přišlo jako vrchol luxusu.

Zrovna jsem oplachoval vidličku, když jsem slyšel, jak se ke mně blíží kroky. Otočil jsem se a spatřil Helgu. Usmál jsem se na ni, ona můj úsměv neopětovala. Vypadala zachmuřeně a mnohem starší než v posledních

dvou dnech. Měla hlubší vrásky v obličeji, povadlé oči, dokonce i vlasy jako by jí prořídly. Myslel jsem, že si to jen namlouvám, ale zřetelné lysinky na hlavě mě přesvědčily, že nikoli.

„Helgo?“ oslovil jsem ji. „Co se děje?“

Helga potřásla hlavou, došla ke kuchyňské lince a opřela se o ni lokty, zjevně úplně vyčerpaná. Nebylo by to nic nepochopitelného, protože na nás každou noc zvenku volaly ty přízraky. I když jsme se je snažili ignorovat, co to šlo, slyšet hlasy mrtvých příbuzných a kamarádů by skolilo i toho nejrozumnějšího člověka na světě.

„Řeknu ti to na rovinu, Grady.“ Helga se na chvíli odmlčela a zpříma se na mě zadívala. „Dochází nám jídlo.“

Upustil jsem vidličku, která spadla do nádoby s mýdlovou vodou a s hlasitým břinknutím dopadla na talíř. „Tak brzo? Myslel jsem, že máme ještě tak na dva tři týdny.“

Helga zavrtěla hlavou. „Spletla jsem se.“ Narovнала se, protřela si rukama obličej a znovu zavrtěla hlavou. „Ale houby, sakra. Prostě jsem lhala, Grady.“

„Lhala?“ zopakoval jsem nevěřící.

„Pst!“ přerušila mě Helga. „Pro boha živýho, ticho, ať nás neslyší ostatní.“

Přikývl jsem a v břiše se mi rozlezl nepříjemný pocit, jako by mi nějaká kostnatá ruka sevřela vnitřnosti.

„Lhala jsem... protože jsem byla tak sama, co přišla ta vánice – teda vlastně co umřel Calv. A pak jste přišli vy čtyři. Nebyli jste šílení a nepatřili k těm divnejm duchům a já se bála, že když vám řeknu, že tady skoro nic nemám,

odejdete.“ Odkašlala si. „Nechci tady hrát na city, ani vás zatáhnout do něčeho, co nechcete, chápeš?“

Znovu jsem přikývl.

„Říkám ti to jen proto, že se mi zdáš ze všech nejrozumnější a mohl bys mi pomoci jim to oznámit. Jdou za tebou, Grady, respektují tě. Copak já... Já jsem jen stará ženská, co vám poskytla přístřeší, když jste se ocitli na mém prahu.“

Pro samotu jsem měl pochopení. Moc dobře jsem ji poznal v měsících po požáru bytového domu, při němž zahynul ten chlapec. Ale stejně mě to našťvalo. Neměl jsem rád, když mi někdo lže, a přesně to Helga udělala. Naštěstí mě vztek brzy pustil.

Nepovažuji se za úplného blbce. Víím, že nebýt Helgy, byli bychom dávno mrtví, a ačkoli jsme ji znali jen pár dní, bral jsem ji jako rodinu.

A rodina se o sebe má starat.

Helga se mi najednou vrhla do náručí a pevně mě objala. Její sebejistota a otrlost byly rázem fuč.

Stále ještě v šoku jsem ji váhavě poplácal po zádech a rukou cítil jednotlivé výstupky její páteře.

„Je mi to tak líto,“ špitla.

„To je dobrý,“ odpověděl jsem. „Zvládneme to.“

Helga se rozplakala a třaslavým hlasem pravila: „Umřeme hladu, a všechno je to moje vina.“

„Ne, neumřeme. Bude to dobrý.“ Odtrhl jsem se od Helgy a o krok ustoupil. „Kolik jídla nám teda zbývá?“

Znovu si odkáslala a otřela si slzy, jež jí stékaly po tvářích. „Moc ne...“

„Tak kolik?“ pobídl jsem ji.

„Na dva dny, možná na tři, když ho rozdělíme.“

„A to taky uděláme,“ řekl jsem, ačkoli jsem se domníval, že to tak děláme celou dobu.

„Ostatním to opravdu ještě neříkej,“ prosila mě Helga.

„Zaslouží si to vědět,“ oponoval jsem.

„Už nikdy pro ně nebudu stejná jako dřív.“

„Všimnou si, že nám jídlo dochází,“ podotkl jsem.

„A řekl bych, že to nebude dlouho trvat.“

„Třeba nám jídlo nedojde,“ řekla Helga a napřímila se. Koutkem úst se začala mírně uculovat, až se jí rozzářil celý obličej. Jako by se vracela stará dobrá Helga.

Nakrčil jsem obočí a snažil se pochopit, kam míří.

„Jak to myslíš?“

„Jsou tu další domy. Až vyjde slunce, můžeme se do nich pustit.“

„Jestli vyjde slunce,“ opravil jsem ji.

„Vydám se tam, jen co se rozední. Když v těch domech nic nenajdu, půjdu do obchodu ve městě asi míli odsud. Vrátím se, naplním mrazák a spíž, a ostatní se nic nedoví.“

„Ne,“ řekl jsem. „S tím, jak to teď venku vypadá, tam nikdo nepůjde, ani kdyby vylezlo slunce. Z vlastní zkušenosti vím, jak rychle se ty věci vrátí, když se slunce na chvíli schová.“

Helga pokračovala. „A já se tady zase vyznám, ale hlavně – umím si s nimi poradit,“ řekla a poklepala na pažbu pistole, jež jí vyčuhovala z kapsy.

Usmál jsem se. „Já vím, Helgo. Prozatím na to zapomeňme a proberem to tak za dva dny.“

Z jídelny se dál ozýval smích. Bez pohledu ven byste nikdy neřekli, že nastal konec světa.

Stone se zrovna dostával k pointě svého vyprávění, kdy se opilý Jonas pokusil naskočit do rozjetého golfového vozíku. Jonas si svůj skok samozřejmě špatně načisoval a dopadl břichem do písku. Vždycky když o tom Stone vypráví, vynechá tu část, kde si Jonas rozbil obličej o golfový míček, který tam někdo zapomněl, a pravým dolním špičákem si roztrhl spodní ret. Prý si toho díky chlastu skoro nevšiml. Ten příběh jsem dokonale znal a kdykoli jindy bych si ho znovu rád poslechl, ale teď to byl sotva měsíc, co Jonas umřel. Rána, kterou mi jeho skon zanechal na srdci, byla pořád příliš čerstvá. Ztraceně mi chyběl.

„Tak dobře,“ souhlasila Helga a otočila se k odchodu, „ale do téhle kaše jsem nás dostala já, tak nás z ní taky sama vytáhnou.“ Nechala mě v kuchyni a zmizela o patro výš.

Ještě tutéž noc, o něco později, když už všichni spali, jsem proklouzl ven a prohledal nejbližší dva domy, vyzbrojen baterkou a pistolí jako nějaký zloděj. Do obou domů jsem se dostal snadno. V prvním jsem našel jen psí žrádlo. Sebral jsem ho a sám sebe se ptal, jestli to dojde tak daleko, že budeme muset jíst Purinu. Vydal jsem se do druhého domu. Stejně jako ten první byl i tenhle

liduprázdný, ačkoli se zdálo, že tam někdo v posledních pár měsících přebýval. Popelnice byla plná, na kuchyňském stole ležely noviny, na vratech do garáže visely klíčky od auta.

Prohledal jsem skříňky i ledničku a vylovil z nich poslední kousky jídla: dvě balení zmrzlé slaniny, okorálý chléb, čtvrt sklenice burákového másla, sklenici jahodové marmelády (*blééé*), pár plechovek rajské polévky s kuřetem a nudlemi, několik lahví balené vody a dvoulitrovku Spritu.

Dohromady tedy nic moc. Ani zdaleka nám to nevystačí až do konce – *pokud* tohle vůbec někdy skončí. S trochou štěstí nám tohle vydrží tak na *týden*, ale každopádně nám to pomůže.

Na zpáteční cestě do Helžina domu mi bušilo srdce, oči těkaly na všechny strany. Nastražoval jsem uši, jestli nezaslechnu hlas toho mrtvého chlapce, když jsem si všiml, že se šedivými mraky prodírá slunce. Notnou chvíli jsem na něj zíral a uvažoval, jestli mám pokoušet osud a vydat se do obchodu ve městě. Jak jsem tam tak stál, mraky slunce pohltily a znovu jako by nastal soumrak. Rozhodl jsem se, že to zkusím jindy, šťastný, že má dnešní výprava dopadla tak dobře.

Vrátil jsem se dovnitř a dával pozor, abych nikoho nevbudil.

Svlékl jsem si několik vrstev oblečení, usadil se ke krbu a natáhl k němu ruce. Na gauči za mnou chrápal Stone, zatímco Mikey, Eleanor a Helga spali nahoře.

V naprostém tichu jsem občas zaslechl, jak Eleanor volá matku a otce. Oba byli mrtví. Táta zabil mámu a já zabil jeho poté, co v záchvatu zuřivosti, způsobeném těmi přízraky, zabil i Jonase.

Přitiskl jsem si nohy na prsa a zavřel oči.

Nad jezerem Prism Lake kvílel vítr a opíral se do domu. Zanedlouho jsem uslyšel, jak na mě volá ten mrtvý chlapec, zjevně rozesmutnělý z toho, že mě promeškal.

„Odprejskni,“ zahuhlal jsem a lehl si. „Koukej odprejsknout!“



To všechno se odehrálo asi týden předtím, než jsem se znovu vydal ven, tentokrát do obchodu, před nímž jsem našel tu hromadu mrtvých těl. Asi v šest ráno jsem si oblékl snad milion svetřů a nakonec se nasoukal i do starého zimníku po Calvinu Thompsonovi. Byl mi úzký v ramenou a páchl naftalínem, ale zato pořádně hřál, takže to nebylo nejhorší.

Když jsem se zapínal, uslyšel jsem klepání Stoneových berlí.

„Kam jdeš?“ zeptal se Stone. Vypadal bděle, jako by už chvíli nespál.

Snažil jsem se vytasit s nějakou věrohodnou lží, ale marně. Jak už jsem říkal, Stonea jste jen tak neobelhali.

„Už pár dní tě slyším vstávat, Grady. Nejdřív jsem si říkal, že o nic nejde, že se ti třeba zdál nějaký sen,

nebo se jdeš napít, vychcat – nebo tak něco. Ale pak jsem viděl, jak se díváš z okna a něco si píšeš, a došlo mi to... Jdeš ven, že jo?“ Stone skřípal zuby a čekal na odpověď.

„Před tebou nic neutajím, *Stonelocku* Holmesi, co?“
Můj ubohý pokus o vtip ho ani trochu nerozesmál, což nevěstilo nic dobrého. Sebral jsem tedy odvalu a řekl: „No tak jo, jdu ven sehnat nějaký jídlo. Helga mi řekla, že je ve městě obchod, jen pár mil odsud.“

„Grady, jít v tomhle ven je sebevražda. A jít tam *sám* je hotová *kokotina*.“

„Když to neudělám, tak umřeme hlady.“

Stone přešel přes obývací do malé předsíně, kde jsem právě stál. „Proč si musíš furt hrát na hrdinu, Grady?“

„Jen chci, abychom přežili, než se to všechno přežene,“ vysvětlil jsem mu.

Stone se posadil na lavičku u dveří, kde ležely všechny naše boty, a začal si jedny nazouvat.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se.

Stone se zarazil a překvapeně na mě vzhledl. „Co bys řekl, kámo? Nenechám tě tam jít samotnýho, abys slízl všechnu smetanu,“ odvětil a zasmál se. „Ty poznámky, co sis psal, se týkají slunce, že jo? Zapisuješ si, kdy vychází a jak dlouho svítí, co?“

Stone měl zase pravdu. Nesmírně mu to páliło. Ty poznámky jsem si ve skutečnosti psal velkou část týdne, ještě předtím, než mi Helga pověděla o tom, že nám dochází jídlo.

Zjistil jsem, že když vyjde slunce, vydrží průměrně dvaadvacet minut. Nesvítí nijak jasně, ale stačí to, aby odradilo ty příšery.

Dvacet dva minut není moc dlouhá doba. Pochyboval jsem, že se za tak krátkou dobu dostanu do města, když je všude tolik sněhu, mrzne a fučí prudký vítr. To všechno mě zbrzdí, ale proč stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko? A já ho hodlal přebrodit sám.

„Stone, prostě půjdu sám. Tečka,“ řekl jsem.

„To teda nepůjdeš. Tečka,“ opáčil Stone. Už měl nazutou jednu botu a začal si obouvat druhou.

Věděl jsem, že Stonea tak snadno nepřesvědčím. Půjde se mnou do ledového království, kde na nás čekají přízraky, aby nás proměnily ve zběsilé stroje na zabíjení, nebo nás ubily našimi vlastními strachy. A to jsem nechtěl. Radši tam umřu sám, než abych s sebou stáhl svého nejlepšího kamaráda. Takže jsem měl dvě možnosti: zmlátit Stonea do bezvědomí a utíkat, než se probere, nebo... něco *mnohem* horšího.

Zvolil jsem druhou možnost, protože se mi zdála jako nejjistější způsob, jak ho udržet v bezpečí domu, ačkoli nejsem zrovna hrdý na to, že jsem to musel udělat.

Stone si právě zavazoval druhou botu. Odkášlal jsem si a podíval se mu zpříma do očí. „Kámo, jestli půjdeš se mnou, budeš mě akorát zdržovat.“

Stone zbledl a z tváře mu spadla obvyklá sebedůvěra, jako vrstva odumřelé kůže. „Ach tak... no jo,“ pronesl skleslým hlasem, až mě píchlo u srdce. „Teď už to chápu.“